

spojeve genetskog kôda (RNA i/ili DNA) koji bi se trebali sami oblikovati. Te je molekule teško, ako ne i nemoguće sintetizirati u laboratoriju, a kamoli prirodno oblikovati — a većina njih je razmjerno nestabilna i lako se razgrađuje u manje neaktivne spojeve. Štoviše, bili bi potrebni milijuni primjeraka nekih od tih molekula da bi se osigurale koncentracije dovoljne da natjeraju stotine biokemijskih reakcija da idu u pravom smjeru i pravom brzinom, kako bi postao život.

Matematičko modeliranje pokazuje kako je apsolutno nemoguće da se to dogodi samo i slučajno. Zapravo, ako uzmemo živu jednostaničnu bakteriju *E. coli* i napravimo sićušni otvor u njezinoj vanjskoj membrani, njezine kemijske reakcije postanu toliko poremećene da stanica ugiba. Nijedan je čovjek ne može vratiti u život. Svi su kemijski sastojci još uvijek tu, ali ne možemo ponovno pokrenuti stotine kemijskih reakcija istodobno u pravom stanju neravnoteže — što je uvjet za život.

Kad uzmemo u obzir znanstvene spoznaje koje imamo o životu na Zemlji, možemo sa sigurnošću reći da je sama evolucija, kao objašnjenje za raznolikost života na našem planetu, potpuno nemoguća. Umjesto toga, znanost otkriva dokaze o nevjerojatnom inteligentnom dizajneru koji djeluje barem na nekoj razini. Zašto ne razmotriti ono što tvrdi Sveto pismo? — Bog Stvoritelj pun ljubavi stvorio je naš

svijet; ali neprijatelj, zvan Sotona, nastoji izbrisati dokaze Njegovih stvaralačkih djela. Biblija tu ne staje. Ne samo da je Bog planirao vaše postojanje, već posljednja knjiga Biblije — Otkrivenje — tvrdi da On ima plan za ponovno stvorenu Zemlju s vječnom srećom za vas.

* Više podataka o znanstvenim studijama koje pokazuju da život na Zemlji nije mogao nastati evolucijom potražite u knjizi *Nemoguća evolucija: 12 razloga zašto evolucija ne može objasniti podrijetlo života na Zemlji (Evolution Impossible: 12 Reasons Why Evolution Cannot Explain the Origin of Life on Earth)* dr. Johna F. Ashtona, Master Books, Green Forest, 2012.

Ukoliko nije navedeno drukčije, navodi iz Svetog pisma preuzeti su iz Jeruzalemske Biblije.

Slika s naslovnice: ©SensorSpot/E+/Getty Images

Više o ovoj temi pronađite u knjizi
Prirodni eksperiment
www.znaci-vremena.com

Slušajte najveću zbirku
audio knjiga na
youtube.com/znacivremena

Ako želite besplatno proučavati
Bibliju, javite nam se!

HopeChannel

Pronađite video uratke
o ovoj temi na:
youtube.com/hopechannelhrvatska

Evolucija nije moguća

01/2361-900
glow@hopechannel.hr
www.hopechannel.hr

EVOLUCIJA NIJE MOGUĆA

Objašnjenje evolucije za sve toliko različite oblike života na Zemlji nije moguće. To je zaključak sve većeg broja znanstvenika koji su spremni poduzeti hrabar korak i to javno izraziti. Slijede tri od mnogih uvjerljivih razloga za odbacivanje teorije o evoluciji, a sastavio ih je znanstvenik i pisac John F. Ashton, MSc, PhD.

Neostvarive mutacije

Današnji znanstvenici još uvijek ne mogu pružiti dokaze koji pokazuju da je evolucija velikih razmjera uopće moguća. Neki čitatelji možda već razmišljaju: "Čekaj, znanstvenici promatraju evoluciju. Istina, vidimo male evolucijske promjene kod životinja koje su se prilagodile okolišu." Ali vidjet ćete da te promjene uvijek proizvode isti — ili slični — tipovi organizama. Mogu imati nešto drukčiji oblik ili boju. Mogu imati neke razmjerno male biokemijske razlike. Mogu se čak klasificirati kao različita podvrsta — ali to je još uvijek ista vrsta organizama. Znanstvenici sada razumiju da te promjene nastaju ili kao rezultat mutacija koje mijenjaju DNK organizma, ili su dijelovi DNK kôda tu uključeni, ili isključeni.

DNK je vrlo velika molekula koja kodira procese potrebne organizmu za život i reprodukciju. Ako

se dijelovi tog kôda mijenjaju, to može prouzročiti strukturalne promjene — koje su, usput rečeno, gotovo uvijek štetne. Mnogi evolucionisti vjeruju da, s obzirom na dovoljno dugo vrijeme, takve male promjene mogu na kraju rezultirati evolucijom vrlo različitih organizama s novim i različitim dijelovima tijela, čime se stvara novi "red" životinja ili biljaka.

No, unatoč tvrdnjama u mnogim dokumentarnim filmovima o prirodi, ili u znanstvenim sastavcima, takva vrsta evolucije u bilo kojoj velikoj mjeri nikada nije primijećena. Istina je da se ponekad mogu pojaviti razmjerno male korisne mutacije jednog gena (to jest one koje utječu na DNK koja kodira jedno svojstvo). Primjer za to vidimo u mikroorganizmima koji su nasumičnim mutacijama razvili enzim *najlonazu*. To im omogućava probavu najlona kao izvora hrane. Ali *najlonaza* je razmjerno jednostavan protein koji se ne može niti usporediti s količinom ili opsegom velikih promjena DNK potrebnih da bi, na primjer, riba evoluirala u vodozemca, ili bilo koji drugi sličan protein promjene u organizmima.

Nije riječ samo o tome da se ima na raspolaganju dovoljno vremena kako bi se akumulirale mnoge male promjene. Čak bi i najmanji koraci zahtijevali tako velike genetske promjene, da su mnogi poštteni znanstvenici zaključili kako je to toliko nevjerojatno da je u biti nemoguće — a to je njihova

procjena kad su u pitanju ti najmanji koraci! Nada-lje, DNK ima ugrađene funkcije popravka stvorene za ograničavanje velikih mutacija. DNK je zapravo stvorena da spriječi razvoj novih vrsta organizama.

Ako uzmemo u obzir nevjerojatnu raznolikost vrsta koje danas žive — otkrili smo oko dva milijuna postojećih vrsta, s procijenjenih sto do dvjesto milijuna različitih vrsta koje su živjele u prošlosti, svaka sa svojim jedinstvenim DNK kodom — moramo sami sebi postaviti pitanje: "Kakvo je podrijetlo čitavog složenog DNK kôda koji proizvodi nevjerojatno složena stvorenja i funkcionalne ekosustave koje vidimo oko sebe?" Nema baš nikakvih dokaza da nasumične mutacije mogu proizvesti složene napredne informacije koje mogu rezultirati visokoučinkovitim sustavima krila kukaca i ptica, reproduktivnim sustavima sisavaca i sonarnim sustavima šišmiša i kitova, a kamoli ljudskog uma.

Metode datiranja

Dolazimo do drugog pitanja: Koliko su stari fosili? Neke radiometrijske metode datiranja daju vrijednosti od nekoliko milijuna do stotina milijuna godina za stijene koje okružuju fosile. Ali kad ispita-mo podatke, otkrivamo da datiranje slojeva stijena može dati znatno različitu starost, ovisno o metodi koju koristimo. Tako su određene tvorbe stijena u Grand Canyonu datirane na 516 milijuna godina,

892 milijuna godina, 1.111 milijuna godina, 1.385 milijuna godina i 1.588 milijuna godina, ovisno o korištenoj metodi.* Što biste onda rekli, koliko su te stijene stare?

Vulkanske stijene nastale tijekom erupcije na Novom Zelandu, 1950-ih godina, podvrgnute su suvremenim radiometrijskim tehnikama datiranja. Iako se znalo da su stijene stare samo pedesetak godina, metode datiranja dale su starost u rasponu od nekoliko stotina milijuna do nekoliko tisuća milijuna godina.* Ako te metode pripisuju takvu starost novijim stijenama, kako možemo s pouzdanošću odrediti starost bilo kojeg kamena?

Datiranje ugljikom-14, jedina metoda koja doista datira fosile (a ne samo stijene oko njih), čini se najtočnijom tehnikom. Ta metoda može dati datume samo u tisućama (za razliku od milijuna) godina. Nedavna otkrića mekih tkiva i fragmenata DNK u fosilima, uključujući fosile dinosaura koji su navodno stari milijune godina, podupiru starost fosila metodom ugljika-14 na samo nekoliko tisuća godina.

Stanica

Trenutni dokazi pokazuju da je nemoguće da život započne sâm od sebe. Udžbenici to ponekad nazivaju abiogenezom ili kemijskom evolucijom života. Prva bi živa stanica zahtijevala stotine različitih tipova vrlo velikih molekula, uključujući